

nämligen melankolin. Vi rör oss in och ut mellan diktjagets inre och den värld som omger henne. Nat- ten, åskan, elavbrottet, det röda molnet och fåren förenas med diktjagets utsaga om hjärtat och för- ändringen.

Samtidigt sker också den tidsliga förskjutning som är kännetecknande för Forsströms poetiska och smygande melankoli, lite som dimman som sakta kryper över marken på sensommaren. Den Fors- strömska melankolin kan skifta i ton, men det som alltid finns i bakgrunden är en abstrakt känsla av förlust: "Ett par minuter senare / var allt som vanligt men förändrat". Den nästintill epifaniska upplevel- sen av naturen blir till en stilla betraktelse över fak- tumet att det mäktiga åskmolnet är för evigt förlorat, över tidens gång helt enkelt.

*

I *Anteckningar* handlar det som sagt om en mer brännande sorg. En sorg som kastar in oss i karga, okända världar fyllda av ensamhet och saknad.

*Man hamnar då i fel värld
Haren börjar springa i sicksack
Ett barn förklarar eftertänksamt hur
det är, hur det blir
Vi är båda i fel värld, men inte i samma
Barnen ska inte vara tålmodiga
Barnen ska inte förklara eftertänksamt
Barnen ska leka om dagen och sova i
hus och haren ska sova*

Det som döden och sorgen har gemensamt är att den försätter sitt offer i "fel värld", åtskild från den rik- tiga världen, som i *Anteckningar* gestaltas genom bland annat det vardagliga bruset från Mannerheim- vägen.

I *Anteckningar* antyder Forsström att sorgen är banal, att den är grund, inte har några tankar eller något språk – vilket kanske också förklarar den an- språkslösa titeln, som antyder att detta utkast inte ska läsas av någon utomstående. Den lite naivistiska upprepningen och syntaxen i den ovan citerade dik- ten kan också vara ett tecken på detta. Men över lag ges inte sorgen en formlös, banal klädnad i Fors- ströms dikter, tvärtom får den en struktur, som ett ansikte man långsamt inser att man känner igen. Re- dan i den föregående diktsamlingen *En kväll i okto-*

ber finns en ytterst träffande beskrivning av sorgen:

*Med sorgen är det så att man trodde att
det brinner men det börjar regna. Riset ryker
håglöst en stund, det är alldeles för glest
eller tätt
och kvar på åkern står en mörk installation
spretande
mot himlen. Röken från de klara kvällarna i
april har
fastnat i jackan i tamburen. Långt från stadens
ljus
Så många år har gått, men flagor lösgörs vid
minsta fläkt
och blåser ut över sjön och upp mot huset där
jag bodde
med mina föräldrar och min bror, i vår familj.*

I denna dikt koncentreras det som är så typiskt för Forsströms lyrik: det sinnliga och konkreta, naturen och elementen som utsätter människan för eld, regn, vind – och sedan, rörelsen mellan det sinnliga och andliga, det konkreta och det abstrakta: brasan, rök- lukten och ljuset inkapslar hos diktjaget en känsla.

Här är det inte elden som symboliserar sorgen, utan sorgen dröjer snarare kvar som röklukten, som en antydning om något som varit. I dikten förenas sor- gen med minnet av det som gått förlorat. I *Anteck- ningar* hänvisar Forsström till den brittiske poeten W.H. Auden som säger att poesin tillåter oss att um- gås med de döda. Detta gäller förstås också minnet, liksom poesin blir minnet ett sätt att lära sig leva med sorgen. Hos Forsström utgör minnet dessutom ett tveeggat svärd; att förlora minnesbilderna skulle vara minst lika smärtsamt som att betrakta dem.

*

Dikternas ständiga rörelse mellan diktjagets inre och den yttre värld som omger jaget är ett centralt medel för att skapa den melankoliska grundstäm- ningen och dess sorgvariation. I *Anteckningar* får vi följa med på en vandring genom välbekanta land- skap som i och med sorgen aldrig kommer att bli det samma. Sorgen har gjort kärleken hemlös, den har inte någonstans att ta vägen.

Men omgivningarna bär också på minnen som gör att diktjaget får en snabb glimt in till den andra världen, ungefär som att få se ett litet grönt blad

